

kapitola první

Není fyzicky možné vypadat sexy, když se na sebe díváte v mdlém zářivkovém světle letištních záchodků. Nebo, jak by řekla moje nejlepší kámoška Becca, sexí.

Já momentálně nejsem *ani* sexy, *ani* sexí. Tenhle objev usku-tečným, zatímco si zuřivě omývám paže a obličej a pak se navlh-čeným papírovým ubrouskem otřu v podpaží.

A proč se musí člověk po tom, co se desetkrát v průběhu jed-noho dne vymočí na letištním záchodě, cítit jako naprostá špin-díra? Rozhlédnu se po pomačkaných ubrouscích rozesetých po ošoupané podlaze a špinavých mísách, vykukujících zpoza ne-dovřených dveří, a otřesu se odporem. Odpověď je evidentně „protože bakterie“. Fuj.

Snažím se na to nemyslet a hodím se natolik do pucu, jak to jen jde. Projedu si vlasy kartáčem, hodím si do pusy žvý-kačku, nanesu tenkou vrstvu lesku na rty a usnesu se, že to by šlo. Zadívám se do zrcadla a znovu se otřesu. Není to nic *světoborného*, ale bude to muset stačit. Už brzy budu mít tu-

hle úděsnou zastávku v Amsterdamu za sebou, a než bys řekl švec, budu v Londýně.

S tátou.

Na celý léto.

Bude to utrpení.

Zastřelte mě někdo.

A ne, že bych ho neměla ráda, to mám. Moje neochota neopravení z nedostatku lásky. Pramení z hluboko zakořeněné skutečnosti, že mi Alexander Ellis nerozumí. Nikdy mi nerozuměl a nikdy mi rozumět nebude. Je to něco, s čím jsem se už smířila, a nehodlám se nad tím rozčilovat.

Pracuje jako nějaký supertajný agent pro NSA a já jsem jeho jediné dítě. To, co dělá, je tak tajné, že ani já nevím, co to vlastně je. Vždycky si ho představuju, jak vyskakuje z vrtulníků a zachraňuje hladovějící děti v oblastech zničených válkou. Ale je mi jasné, že ve skutečnosti nejspíš sedí někde za stolem a analyzuje informace ze satelitního přenosu nebo odposlechnutý telefonní hovor. Tedy aspoň si myslím, že tohle NSA dělá. Nejsou to ti cool špioni.

Taky nemá úplně jasno v tom, co si počít s dcerou. Měla jsem být kluk. Před sedmnácti lety asi ultrazvuky nebyly tak spolehlivé jako dneska, protože ta sestřička našim řekla, že si je na 99,9 % jistá, že budu kluk. Vymalovali mi pokojíček do modra, vybrali mi jméno a vůbec. To šokované zděšení na tátově obličej, když jsem se narodila s ženskými díly, si můžu jen představovat.

Bez ohledu na to ale vím, že mě má rád. I když mě ochotně svěřil do plné péče mamce, když se před lety rozvedli, vím, že to udělal jen proto, že tolik pracuje v zámoří a není si moc jistý, jak vychovávat holku. Nejde mu to špatně. Ale na druhou stranu, mám tak trochu důvod věřit, že pořád ještě předstírá, že jsem kluk, jen aby si to trochu zjednodušil. To pro něj není nijak těžké, protože mám ještě pořád to klučíčí jméno, které mi původně vybrali.

Se sklopenou hlavou se vleču zpátky do ucpaných hal letiště Schiphol. Utahaní cestující kolem mě pobíhají sem a tam a já si přehodím tašky do jedné ruky, abych si mohla vytáhnout to umíněné ramínko od tílka zpátky tam, kam patří. A najednou do někoho vrazím dost velkou silou na to, že mi zavazadla vyletí z rukou a vysypou se lidem pod nohy.

„No to mě p–“ vyletí ze mě, než mi vůbec zapne mozek.

„Podrž?“ navrhne mužský hlas ochotně.

Zvednu hlavu a dívám se do toho nejnenapodobitelnějšího a nejkrásnějšího odstínu modré, jakým kdy disponoval kterýkoli pár očí. Tím jsem si jistá. Modrá by rozhodně neměla být tak mnohvrstevnatá a jiskřivá. Měl by na to být zákon nebo tak něco.

Nebo aspoň výstražné oznámení:

Pozor! Tyto oči mohou u žen způsobovat slabost.

Než si v tom stačím zabránit, rychle si prohlédnu i zbytek. Sladká Panenko Marie. Ten týpek to v genetické oblasti docela vyhrál. Vysoký, štíhlý, krásný. Vlasy barvy medu s od přírody světlejšími prameny, ve kterých se hezky odráží i to nanicovaté letištní světlo, široká ramena, úzké boky, dlouhé nohy. Je opálený a jako ze zlata, se zářivým, bělostným úsměvem.

Pravděpodobně se dívám na Apollona, boha slunce. Nejspíš s otevřenou pusou, což mi připomene, že určitě vypadám jako idiot – ztělesnění představ příslušníků ostatních národností o Američanech. Zaklapnu čelist.

„Omlouvám se,“ vyhrknu a snažím se uklidnit svoje srdce, bušící jako o závod. „Vrazila jsem do tebe?“

„Jen tak trochu,“ řekne Apollon jako pravý gentleman a pokrčí rameny. Je mi jasné, že je na tom fyzicky dobře – rukávy košile mu těsně obepínají vyrýsované bicepsy. Ach můj bože.

„Jak se dá do někoho jen tak trochu vrazit?“ zeptám se s rozpačitým úsměvem, když si klekám na zem, abych si posbírala věci.

Prosím, ať si ke mně nečichá, modlím se v duchu k jakémukoli bohu, který by mě v tu chvíli mohl slyšet. Jsem si jistá, že po tak dlouhé cestě voním asi tak jako ne zrovna čerstvá podestýlka v křečkově teráriu.

Sehne se vedle mě a začne sbírat vysypaný obsah mojí kabelky. Voní jako slunce. A děšť. A všechno dobré a krásné, co mě teď napadá. Snažím se neotřást, když se jeho prsty sevrou kolem tamponu a hodí mi ho zpátky do tašky. Ani sebou necukne, jen dál nenuceně sbírá moje věci, jako by byl na zacházení s dámskými hygienickými potřebami zvyklý.

„Vlastně je to vážně dost snadný,“ odpoví. Má exoticky znějící přízvuk, který nedokážu zařadit. „Obzvlášť když se nedíváš, kam jdeš.“ Prudce zvednu hlavu a podívám se na něj a on se zasměje.

„Dělám si srandu,“ ujistí mě a napřáhne ke mně ruku. I jeho dlaň je elegantní. Polknu, když se jeho prsty setkají s mými. „Do mě můžeš vrazit, kdykoli budeš chtít.“

„Díky,“ zamumlám. „Myslím.“

„Jsem Dante,“ sdělí mi a z jeho neskutečně modrých očí stále létají jiskřičky.

„Já jsem Reece,“ odpovím s povzdechem a pro jistotu předjímám jeho reakci. „Ano, vím, že to je klučíčí jméno.“

„Ale ty nejsi kluk,“ podotkne Dante. „Rozhodně nejsi kluk.“

Slyšela jsem v jeho hlase uznaný tón? To těžko. Vypadám jako urousaný shih-tzu.

„To nejsem,“ souhlasím. „Jen si nejsem jistá, jestli se to doneslo mému tátovi.“

Rozhlédnu se kolem Danteho a vidím, že je sám. Vypadá asi stejně starý jako já, takže je to za těchhle okolností poněkud neobvyklé. Naši mě nechávají létat přes oceán jako „nezletilou bez doprovodu“ už roky, ale rodiče ostatních lidí kolem toho většinou dělají trochu cavyky.

„Určitě mu to neušlo,“ ujistí mě Dante pobaveně. Proč se mu musí pořád tak jiskřit v očích? Obvykle jsem spíš na hnědočky. Ale tenhle kluk mě rozhodně nutí ten postoj přehodnotit.

„O tom by se dalo polemizovat,“ povzdechnu si. Uvědomím si, že v rušné letištní hale brzdíme provoz, trochu jako když začnete v proudící řece stavět přehradu. Usměju se.

„Moc díky, žes mi pomohl sesbírat věci. Šťastnou cestu!“

Otočím se na patě a vydám se rychlým a doufám, že i sebevědomým krokem opačným směrem. Povytáhnu si těžkou kabelku výš na rameni a snažím se ovládnout nutkání otočit se a podívat se na něj. Je na něm něco okouzlujícího.

Ale neohlédnu se. Jdu dál, jedna noha za druhou. Když dojdu k pojízdnému chodníku, stoupnu si na něj a rezolutně upírám oči před sebe.

Neohlížej se.

Neohlížej se.

Neohlížej se.

Bez ohledu na tu tichou mantru se, když dojedu na konec chodníku, nenápadně poohlédnu za sebe. Apollon není nikde k vidění. S povzdechem zamířím k terminálu British Airways. Už jenom tři kraťouchké hodiny do odletu. Vrazím si do uší sluchátka, posadím se a zavřu oči.

„Pardon, Reece?“

Ještě dřív, než otevřu oči, vím, že ten sexy přízvuk patří Apollonovi. Cítím, jak mi jeho epická přitažlivost sálá za zavřenými víčky. Doufám, že jsem se ve spánku neposlintala.

„Ano?“ zeptám se co nejnenucenějším tónem a otevřu oči. Pokouším se nenápadně si uhladit vlasy. V duchu si sama sebe představím jako Žvejkala z *Hvězdných válek* a ušklíbnu se.

Dante mi podá telefon, který mi nejspíš vypadl z klína, když jsem spala.

„Letíš do Londýna?“ zazubí se. „Teď zahlásili přednostní nástup do letadla. Jen jsem myslel, že bys to mohla chtít vědět.“

No teda. To jsem prospala tři hodiny? Na hlučném letišti? Tak to jsem byla asi vážně unavená.

„Díky,“ odpovím mu a rychle si začnu sbírat věci. „Nechtěla jsem usnout. Sice nejsem v přednostní skupině, ale nejspíš bych prospala i svůj nástup do letadla. Díky, žes mě vzbudil.“

Když se zvedám na nohy, sklouzne mi k němu pohled a nemůžu si pomoci, znovu na něj zůstanu ohromeně zírat. Zvyknout si na jeho specifickou odnož sex-appealu není jen tak. Je pohledný a chová se nenuceně a uvolněně, což představuje vzorec kompletní zkázy ženského pokolení. Nejneskutečnější na něm ale je, že si to evidentně vůbec neuvědomuje. Vyzařuje z něj přirozená kultivovanost a elegance.

„No, teď jsi vzhůru a na tom záleží. Šťastnou cestu, Reece.“ Ještě jednou se zakření, než se připojí ke skupince mužů, kteří na něj podle všeho čekají. Tak jsem asi neměla pravdu. Nakonec necestuje sám. Obklopí ho v těsné formaci a nastoupí do letadla s ostatními cestujícími s letenkami první třídy.

Letím svým letadlem.

Polknu a zařadím se do fronty se svými spolupasážéry z turistické třídy.

Jak se kolem nás sune zástup bohatších, lépe oblečených lidí, připadám si jako pomuchlaný venkovský balík. Ačkoli do Londýna za tátou jezdím každé léto, zbytek roku žiju na americkém venkově. A najednou jako bych na sobě měla připnutou poblíkávající neonovou ceduli, která by tu skutečnost vystavovala na odiv. Šaty, které podle mě ještě dnes ráno působily dostatečně sofistickým dojmem na to, aby se v nich dalo cestovat, mi najednou připadají jako ručně spíchnutý výsledek něčího usilovného snažení v zapadlém přístřešku uprostřed lesa.